РІК 1932. Березень. Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛОСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Нема нічого кращого і хосеннішого для проповідника Божого слова в св. великім пості як голосити попри розважування про Христові страсти науку про велике діло Божого милосердя, св. Тайну покаяння. Тому і я як Епископ-душпастир відзиваючися до своїх вірних в надходячім великім пості, в св. часі покути, не маю іншого слова сказати, як слово про св. Тайну покаяння, це жерело обнови і освячення кожної одиниці, наших родин, наших громад і всеї нашої суспільности.

Св. Тайна покаяння, св. сповідь це не людське а Боже діло. На це треба нам памятати в нинішних часах, в яких поборюється щораз завзятіше Христову Церкву і Її установи а перш за все св. сповідь. А ледви чи котру св. установу більше поборюєся та насьміваєся в теперішних часах чим св. тайну покаяння. Безбожні і недовірки відказують її Божого походження, євангельскої основи і звуть

її людським винаходом, людською установою. Не вагуються твердити, що сповідь заведено в Церкві щойно в 13. віці, що вона передше небула знана в Христовій Церкві.

Але легкодушне і безбожне це говорення. Св. сповідь не заведено щойно в 13 віці, але Христова Церква все її мала, вона все була жерелом і засобом освячення і спасення людських душ.

Не щойно в 13 в. заведено в Церкві сповідь, але вона має свій початок в заснованню Церкви і тому в Христовій, католицькій Церкві сповідь була все св. Тайною, жерелом освячення і обнови людських душ, по всі віки без виїмку. Це можна ствердити історичними доказами головно письмами св. Вітців та церковних писателів почавши від апостольських часів, від св. Климентія з 1. віка аж до св. Анзельма в 12 в.

Але не йде нам тут про довгі наукові докази, їх нам тут непотрібно. Ми маємо слова самого Христа Спасителя, Основателя св. Церкви і св. Тайн, які висказав до Апостолів: „Амі́нь бо глаго́лю ва́мъ, ѐлика а҆́ще свѧ́жете на землѝ, бꙋ́дꙋтъ свѧ́зана на небесѝ, и҆ ѐлика а҆́ще разрѣши́те на землѝ, бꙋ́дꙋтъ разрѣше́на на небесѣ́хъ — Амінь говорю вам, що ви звяжете на землі, то буде звязане на небі, а що розвяжете на землі, то буде розвязане на небі» (Мат. 18, 18). З цеї обітниці Христа Господа даної апостолам видно ясно, що тут йде про наділення апостолів владою в Христовім царстві, яким є св. Церква. А до цеї влади належить перш за все виконуюча влада відносно Христових законів і їх заховування тобто власть судити членів св. Церкви і розрішати їх від гріхів.

Торжественна передача цеї власти відбулася по Христовім воскресенню в місті Єрусалимі на горі Сіон. Зібраним в кімнаті апостолам явився Христос і сказаз їм: „Мир вам, як післав мене Отець і я посилаю вас«. Почім дунув на них і висказав до них слова: „Прїими́те Дꙋ́хъ свѧ́тъ, и҆́мже ѿпꙋсти́те грѣхѝ ѿпꙋстѧ́тсѧ и҆̀мъ, и҆ и҆́мже держи́те держа́тсѧ — прийміть святого Духа, кому відпустите гріхи, тому будуть відпущені, а кому задержите, тому будуть задержані.« (Йоан 20, 19-23).

Кожне слово Спасителя є тут повне незбагнутого значіння і ваги. Слова »мир вам« вказують, що апостоли мають бути носіями мира, спокою в людських серцях, спокою з неба. Слова: »як післав мене Отець і я посилаю

вас» вказують, що так як Спаситель післаний Небесним Отцем задля спасення людського роду відпускав гріхи всім, що каялися, від паралітика аж до розбійника на хресті, так Христос посилає апостолів, щоби відпускали гріхи людям для спасення їх душ і тому ясно і виразно каже до них: »Кому відпустите гріхи тому відпустяться, а кому задержите задержаться». Подвійну проте власть дістали апостоли: відпускати гріхи і задержувати. А до видання справедливого осуду каянника треба знати внутрішний стан його душі, його провину і його розположення, тому то необхідною передумовиною осуду є виява внутрішного стану душі каянником, що діється через сповідь. Тому сповідь є природним обовязком каянника.

Ця уділена власть апостолам мусіла перейти на їх наслідників, що було самою природною конечністю бо всі люди по всі часи покликані до спасення і всі мають право користати з діла відкуплення Спасителя. Тому по смерти апостолів перейшла власть відпускати і задержувати гріхи на епископів і священиків. Цю правду все узнавали вірні Христової Церкви і її прекрасно засвідчили Христіяни в Африці вже в 5. віці. Коли улицями міста Картаґіни ведено на смерть полонених священиків королем Вандалів, то нарід громадно заповнив улиці і з великим жалем журливо кликав до них: „Ви йдете під мученичий вінець а на кого-ж нас полишаєте? Хтож нам уділятиме св. тайну покаяння, якщо попадемо в гріх? Таж тільки до вас сказав Господь: Все що розвяжете на землі, буде розвязане в небі“.

Всі віки засвідчають, що сповідь гріхів перед священиком це не людська справа а Боже діло, це не людський винахід а установа Христа Спасителя. Цю правду мусимо узнавати і їй підчинятися, за неї мусимо перед самим Христом Господом відповідати.

А що св. сповідь є Божою установою, тож вона є невимовно великим добродійством і благословенням для поодиноких душ, для цілих родин, громад і всеї суспільности. Добра сповідь, це відродження душі. Вона дає нове життя в надприродній области а обнову, нові сили духа і спокій в природнім життю. Сповідь своїх гріхів є глибоко обоснована в наших душевних потребах і вроджених вимогах. Хто чує тягар на душі, вину в совісти то ходить обтяже-

ний і неспокійний доти, доки не виповість перед своїм приятелем всего, що має в душі. Серцевідець Христос що знає наші вроджені наклони вжив цього природного наклону висказувати свої болі і тягарі перед другим до своєї святої спасенної установи, св. Тайни покаяння.

А хто з нас не досвідчив цего небесного благословення який приносить добра св. Сповідь? Особливо тоді, коли в серці нашім небуло спокою, коли гризла нас невідступно совість, коли жили ми мов цей корабель на розбуханому морі. Бо є грижа і неспокій в серці людськім, що налягає на душу свідому провини, від яких людина не може сама ніяк звільнитися. Досвідчив цего перед своїм наверненням, а виповів по своїм наверненні св. Августин. »Я носив — каже він — в собі роздерту і розшматовану душу, що бурилася проти мене і не міг знайти собі місця ні спокою. Ані в тінистих огородах, ні в забавах ні в співі, ні в розкішних кімнатах ні при суто заставлених столах, ні в змислових розкошах, ні в книжках, ні в мистецтві не знайшов я спокою. Все лякало мене і налягало на мене, навіть денне світло«.

Як богато живе таких людий, як цей Августин перед своїм наверненням. Скільки з них ненаходить для себе виходу і накладає на себе руку. Бо тільки св. сповідь є справдішним ліком на всякі болі і терпіння людської душі. Тільки щира сповідь і розрішення є ратунком для неї. А який спокій. яка радість в душі по добре відбутій сповіди, яким благословенням для неї є пророчі слова, що сповняються на ній: „всѧ согрѣшєнїѧ єгѡ̀, є̂ли́ка сотвори́лъ, нє помѧнꙋ́тсѧ є̂мꙋ̀ — всі прогріхи его, які заподіяв вже не згадаються йому“ (Езех. 18, 22).

Особливо часта сповідь має пречудні наслідки в освяченні душі і благословеннім житті людини. Бо чим частіше хто сповідаєся, тим більше гріхів знаходить, й тому тим менше гріхів поповняє і прямує до звершенности. Його серце горить любвою до Бога, в його душі блаженний спокій, бо для себе вимог немає, а бажає сповняти тільки волю Бога.

Такі благословенні наслідки має св. сповідь і для загалу. Перш за все спливає небесне благословення на родину. Бо деж як не в св. сповіди зберігаються і захоро-

нюються обовязки і чесноти, послух і любов, згода і вирозомілість, що суть основою родинного щастя?

Це благословення св. сповіди спливає і на цілі громади, на весь нарід, на всю суспільніеть. Бо де як не в св. сповіди зберігається і захоронюється громадський, суспільний лад, закони і приписи, підпорядкованість та авторитет. Де більше як в св. сповіди поборюється зло, пороки, незгода, самолюбство, ненависть до ближнього, кривда, нарушування спокойного посідання і всякі інші проступки, що нарушують лад і спокій?

Коли глянемо на нинішний світ то побачимо в нім два табори. В однім з них находяться невіруючі, безбожники окаянні грішники, непоправні налоговці, що не зважають на позагробове життя а всі вони ненавидять і втікають від св. сповіди. А вдругім таборі бачамо віруючих, чесних, що ведуть життя по Божим заповідям, що двигають свої хрести терпеливо, що памятають на смерть і бажають чимразбільше освятити свої душі і тому узнають і спішать часто і радо до св. сповіди.

До котрогож табору ми належимо і хочемо дальше належати?

Не може бути й найменшого вагання, ми всі хочемо належати до табору, що узнає св. сповідь, бо всі ми любимо Христа Господа і його св. установи і його св. Тайну покаяння, всі хочемо сповідатися, бо легше є тут на землі визнавати свої гріхи в сповіди, чим на другім світі терпіти вічні муки в пеклі.

Тому приступаймо до св. сповіди часто а добре. Сповідаймося з добрим приготованням, з сердечним жалем, з рішучою постановою навернення. Приступаймо особливо до великопосної сповіди зі скрушеним серцем з добрим розположенням з покаянним настроєм в любві до страдаючого Спасителя, хай стане вона запорукою нашого вічного спасення та нашого добра і щастя туземного.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа зі всіми Вами, амінь.

Перемишль, 29. лютого 1932.

† ЙОСАФАТ
епископ.

Поручається Всч. о. Душпастирям відчитати цей пастирський лист вірним в одну з найблищих неділь в часі св. Літургії. — Еп. Орд.

Ч. 976/141. — Заряджения на час постів в р. 1932 згл. до Великого Посту в 1933 р.

Що до постів поручаємо придержуватись постанов львівського провінціяльного Собора з р. 1891 р. (Титул XI ст. 240. О постах).

Де би однак заходила потреба розрішення, уділяємо Всч. ОО. Душпастирам, Катехитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренню причин при узглядненню обставин розрішати від посту, з виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять приписані Синодом молитви.

Час пасхальний треває у нашій церковній провінції від понеділка І. Седмиці Вел. Поста аж до празника Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Всч. ОО. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити вірних до достойного приняття св. Тайн і дадуть їм нагоду, колиби цего бажали, відбути св. Сповідь перед постороннім, згл. сусідним священиком, котрого до слухання св. Сповіди упросити належить, заповівши о сім своїм вірним в попередну неділю згл. свято.

На цілий час пасхальний уділяємо всім сповідникам власть розрішати від гріхів задержаних в Нашій Епархії. (Ними є: 1.) добровільне чоловікоубійство, 2.) тіл. змішання в I ст. споріднення або посвоячення, 3.) кривоприсяга в суді церковнім або світськім, 4.) биття батька або матері, діда або бабки). Не відноситься се до гріхів ради клятви задержаних Ординарієви Конституцією Апост. „Apostolicae Sedis moderationi“ з р. 1869, а в які впадають: 1) Clerici in sacris constituti vel Regulares aut moniales post votum sollemne castitatis matrimonium (etiam quod dicitur *civile*) contrahere praesumentes; nec non omnes cum aliqua ex praedictis personis matrimonium contrahere praesumentes. 2.) Procurantes abortum effectu secuto. 3.) Litteris apostolicis falsis scienter utentes, vel crimini in ea re cooperantes.

В справі розрішяння від сих 3-ох гріхів задержаних з цензурою треба відноситись до Еп. Ординаріяту. Але в наглих случаях, як що не можна заховати сих цензур на вні без небезпеки тяжкого згіршення або неслави, або як що каючомуся прикро би було оставати в стані тяжкого

гріха через час потрібний до сего, щоби вистаратися о розрішення у Ординарія, тоді подібно, як у всіх папських случаях — може розрішити від згаданих цензур в таїнственній сповіди кождий сповідник, але при тім має віднестися до Ординарія о поручення. Пригадуємо в кінци всім ОО. Сповідникам, що мають і надальше власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum conjugale (Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 ч. III ст. 56).

Ч. 977/186. Заміна ерекціонального згл. церковного ґрунту.

Епп. Ординаріят видиться спонуканим звернути увагу Всеч. Духовенства на розпорядок ч. 5053 в справі завідування приходським і церковним майном поміщений в Епарх. Відомостях з р. 1926 стр. 86—92 а зокрема на точку 3. і 4. уступу I., по думці котрих о. настоятелі парохій є обовязані старанно дбати о цілість майна і не вводити в ньому без позволення Епп. Ординаріяту важніших змін.

Тому що до Епп. Ординаріяту впливають щораз частійше прохання о позволення на заміну ерекціонального згл. церковного ґрунту за приватні ґрунта, Епп. Ординаріят в доповненню в горі зацитованого розпорядку видає в цій справі слідуючі норми поступовання:

1.) О. настоятель парохії може вносити до Епп. Ординаріяту прохання о позволення на заміну лише в случаю, якщо заміна буде для приходства згл. церкви корисна. Ця користь повинна бути очевидна і більша, щоби могла покрити забіги з переведенням заміни получені. Цю користь належить в проханню точно виказати. Прохання о. настоятель парохії пересилає до декан. Уряду.

2.) О. декан справу провірить і якщо буде уважати проєктовану заміну за некорисну або якщо користь не перевисшалаби трудів і коштів получених зі заміною, не буде вдаватися в подрібні доходження і збирання потрібних матеріялів але перешле прохання до Епп. Ординаріяту з належито умотивованим внеском на відмовне полагодження прохання.

3.) Якщо о. декан буде уважати проєктовану заміну корисною для церковного згл. приходського майна, в такому случаю провірить справу при помочи декан. комісії на місци і в ґрунт. книгах, а саме: якість проєктованих

до заміни ґрунтів, рід їх управи, положення і віддалення від церкви в громаді, в котрій ґрунта положені та від приходських будинків; чи ґрунта є обтяжені якими тягарами; чи стан в ґрунт. книгах є згідний з фактичним станом і з катастральними оператами; чи власник ґрунтів, котрі приходство згл. церков одержалиби є власновільним, чи може потреба би ще згоди на заміну від опікунчої або кураательної влади і т. п.

4.) Після основного провірення справи виготовить декан. комісія совісний звіт зі своїм осудом і долучить до звіту:

а) вірну копію з найновійшої мапи катастральної виготовлену евіденційним урядом згл. заприсяженим мірничим щодо всіх парцель, котрі будуть предметом заміни з точним унаглядненням границь, доїздів, заподанням катастральних чисел граничних парцель і імен та назвиск їх посідачів, а якщо ходило би не о цілу а лише о частину якої парцелі то цю частину належить в копії точно означити;

б) витяг з найновійших оператів катастральних щодо всіх парцель проєктованих до заміни зі заподанням катастрального їх доходу;

в) протокол переслухання достовірних осіб щодо квестії, який був стан фактичного посідання дотичних ґрунтів в останніх 30. літах: хто, в якій спосіб та на якій підставі їх посідав;

г) документи (контракти, декрети дідицтва і т. п.) на підставі котрих власність ґрунтів переходила з одної особи на другу;

д) найновійші витяги гіпотечні щодо всіх парцель, котрі будуть предметом заміни;

е) декларацію всіх власників і вірителів, якщо такі є заінтабульовані на дотичних парцелях, котрою вони позваляють на заміну а також декларацію і цих осіб, котрі може дотичні парцелі фізично посідають і уживають;

ж) декларацію сторони, котра зобовязуєся покрити всі зі заміною получені кошта як: стемплеві оплати, леґалізації підписів, належність від перенесення права власности і инші.

Вичислені щойно матеріяли повинен о. декан зібрати, в протоколі доходжень оцінити, суперечности вияснити та усунути і предложити справу до вирішення Епп. Ординаріятови, з висказанням своєї думки і внесення.

5.) Щойно після одержання позволення на заміну від

Епп. Ординаріяту може о. настоятель парохії приступити до заключення контракту заміни, котрий предложить Епп. Ординаріятови до затвердження.

6.) А щойно після затвердження Епп. Ординаріятом формального контракту заміни може наступити фактична заміна ґрунтів.

Епп. Ординаріят поручає Всеч. Духовенству примінюватися в майбутности точно до нинішньої інструкції.

Ч. 978/8 — Речинець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1932.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 14 і 15 червня і 11 і 12 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед речнцем іспиту.

Священики, шо перший раз здають іспит, обовязані зазначити в поданню чи і коли зложили іспит з доґматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. еґзорти.

Ч. 979/9 — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1932.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 10 мая і 5 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені в р. 1931, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1930, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1929. В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередніх роках, а ще доси їх не зложили.

Вкінці пригадується що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 7186/31. — Обовязок священика пильно прочитувати зарядження Еп. Ординаріяту в „Епархіяльних Відомостях“.

Пригадується Всеч. Духовенству поновно, що кождий священик Епархії без виїмку обовязаний читати розпорядки і комунікати Духовної Влади, які поміщується в урядовім

дієцезальнім органі: »Епархіяльні Відомости«. Цей орган висилає канцелярія Еп. Консисторії всім Парох. Урядам та ОО. Катехитам. В »Епарх. Відомостях« печатаються Енцикліки Св. Отця та важні зарядження і пригадки Еп. Ординаріяту, які обовязаний знати кождий священик. Парохіяльні уряди з окрема повинні їх старанно переховувати, річники оправляти і держати в парохіяльнім архіві, а О. Декан обовязаний підчас кождої візитації парохіяльних книг, це провірювати.

Рівночасно примічається, що Еп. Ординаріят буде звертати пильну увагу на те, чи священики знають зміст важніших енциклік та ординаріятських розпорядків при конкурсових іспитах та всяких інших нагодах. З особливим натиском підчеркує Еп. Ординаріят, що всякі занедбання ОО. душпастирів з титулу нечитання »Еп. Відомостий« мусить трактувати з особливою строгістю.

Рівнож заохочує Еп. Ординаріят Всеч. Духовенство до пильного прочитування другої (неофіціяльної) части Еп. Відомостий, де печатаються цінні для священиків поучення та реферати як прим. про Католицьку Акцію, парохіяльні бібліотеки і др.

Ч. 1021. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. квітня 1932 виставляється на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Рябе. — Белзький: 1. Куличків. — Бірчанський: 1. Грозьова. — Бориславський: 1. Рибник. — Буківський: 1. Пулави. — Горлицький: 1. Боднарка, 2. Гладишів, 3. Долини, 4. Ліщини, 5. Новиця, 6. Рихвалд, 7. Смерековець. — Грибівський: 1. Баниця, 2. Більцарева, 3. Брунари вижні, 4. Ізби, 5. Королева руська, 6. Фльоринка. — Динівський: 1. Павлокома. Добромильський: 1. Макова, 2. Тарнава. — Дуклянський: 1. Граб, 2. Гирова, 3. Дошниця, 4. Крампна, 5. Поляни, 6. Радоцина, 7. Ростайне, 8. Святкова, 9. Тихання, 10. Чорне. — Жукотинський: 1. Гвоздець, 2. Дністрик головецький, 3. Дністрик дубовий, 4. Липє. — Короснянський: 1. Близянка, 2. Чорноріки. — Краковецький: 1. Глиниці. — Лежайський: 1. Дубрівка. — Ліський: 1. Ліщовате. — Лупківський: 1. Воля мигова, 2. Солинка, 3. Явірник. —

Любачівський: 1. Милків, 2. Синявка. — Лютовиський: 1. Береги гор., 2. Поляни, 3. Хміль. — Мушинський: 1. Матієва, 2. Явірки. — Немирівський: 1. Магерів, 2. Немирів. Нижанківський: 1. Нижанковичі. — Підбужський: 1. Сприня вел. — Порохницький: 1. Дубецько, 2. Крамарівка. — Равський: 1. Белзець, 2. Голе равське. — Риманівський: 1. Ясель. — Розлуцький: 1. Свидник. — Старосамбірський: 1. Лопушанка хомина. — Сяніцький: 1. Прусік. — Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Криве, 3. Лопінка, 4. Терка, 5. Яблінки, 6. Яворець. — Чесанівський: 1. Крупець, 2. Плазів.

Прохання внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту, як і ті, котрі вплинулиби по дни 30. квітня 1932, будуть уважані як безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату.

Жертви на засянську церков.

о. Бачинський Йосиф 5 зл., Башня 4·50, Березець 5, Близянка 2, Брусно нове 3, о. Бубняк Михайло 5, Віжомля 5, Вільшани 28·96, Вовчик Микола 2, Воля мігова 10, Ганчова 30, Годині 12, Горожанка мала 5, Дністрик дубовий 7·50, Добра 14·50, Дошниця 4·20, Жерниця 6. Залісє 35, Ісаї 5, о. Кабарівський Йосафат 5, Кавсько 15, Камінка нова 7·72, Кісіловська Марія 2, Клоковичі 3, Княжпіль 10, о. Корнова Стефан 25, Кречкова 7, Липовець 5, Лівча 2·50, Лімна 3, Лінина мала 0·86, Ліщини 7, Лукове 5, Макова 34·67, Мильнів 16·21, Мостиска 8, Нагірці 3, Опака 4, Папортно 2, Поворозник 5, Полонна 10, Порохник 15, Потилич 6, Радванці 4, Радимно 15·55, Рогізно 4, Сілець белз. 4, о. Сливинський Михайло 9, Старява сян. 15, Стібно 62·87, Терло 3·70, Тяглів 10, Туринсько 32·60, Улазів 8·50 Улазів 3, Устє руське 15, Хлиплі 5, Холовичі 20, Чашин 6, Щутків 5, Явірки 4, Яворів мале передмістє 5.

ХРОНІКА.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 7481. о. Куціль Іляріон — Тилява.
Ч. 452. о. Городецький Іван — Домашів.
Ч. 454. о. Брицький Василь — Горбачі.
Ч. 453. о. Хархаліс Евстахій — Тісна.
Ч. 455. о. Котис Данило — Сурохів.
Ч. 456. о. Шерстило Ілля — Липовець.
Ч. 451. о. Ґуль Петро — Шоломиничі.
Ч. 450. о. Наконечний Стефан — Віжомля.

Завідательства одержали:

Ч. 6813/31. о. Ліськевич Микола — Досиниця.
Ч. 7231/31. о. Швед Маріян — доїздж. Ольхівці.
Ч. 7481/31. о. Ядловський Стефан — Пулави.
Ч. 320/32. о. Іванець Петро — Куличків.
Ч. 451. о. Дримала Стефан — Дністрик дубовий.
Ч. 450. о. Худа Михайло — Радохонці.
Ч. 453. о. Гащак Михайло — Хміль.
Ч. 455. о. Сивак Григорій — Глиниці.
Ч. 456. о. Шумило Ростислав — Маґерів.
Ч. 783. о. Др. Мельник Михайло — Нижанковичі.

Сотрудництва одержали:

Ч. 902. о. Нищий Евген ЧСВВ — Дрогобич.
Ч. 450. о. Дигдалевич Йосиф — Цвіржа.

Померли:

о. Іван Гринь, парох в Нижанковичах 2/II 1932.
Душу єго поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії
Перемишль, дня 3. березня 1932.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Еп. Пом.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.